

Chương 49

Oan Hồn Trong Đêm Tối

lão nhân biến sắc đến tái xanh, lúc đó lão mới ngưng tràng cười, gằn giọng thốt :

- Tiểu tử! Dám có thái độ ngông cuồng trước mặt lão à? Nếu đúng lão là người của Huyết Ảnh Cung, thì người đã nát xác trong vòng ba bước rồi, ngay tại khu rừng, còn đâu mò đến đây? Người vô lễ lắm đó, song lão tha cho, chẳng bắt tội làm gì. Hãy rút đi để cho lão yên.

Độc Cô Thanh Tùng nghe lão nhân nói có lý, vội buông cánh tay lão ra.

Nhanh như chớp, lão nhân vung mạnh tay phóng ra một luồng kinh đạo, cuốn tới.

Chàng biết ngay lão nhân vì giận mà xuất thủ, chứ chẳng phải ác ý với chàng, nên chàng không chống đỡ, chỉ nhảy tạt sang một bên né tránh.

Chàng kêu lên :

- Lão tiền bối bớt giận! Tôi hoàn toàn tin tưởng tài bói toán của tiền bối nhưng dù biết rằng đến Huyết Ảnh Cung phải mất mạng tôi vẫn đi, quyết tôi không thể bỏ ý định đó được. Xin tiền bối chỉ đường cho tôi.

Lão nhân dần dần dịu cơn phẫn nộ, nhưng vẫn còn lạnh lùng:

- Người nhất quyết phải đến Huyết Ảnh Cung?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Thật vậy đó, lão tiền bối ạ.

Lão nhân hỏi gặng :

- Dù chết cũng cam tâm?

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết:

- Cha sanh, mẹ dưỡng, còn ân đức nào lớn hơn? Dù nát thân mười kiếp cũng chưa đền đáp cho vừa.

Lão nhân gật đầu :

- Phải lắm! Nếu có chết, người chết như vậy là quang minh chánh đại, lão phải thành toàn tâm nguyện của người.

Lão đồng dặc thốt :

- Huyết Ảnh Cung ở trong Thần Bí Cốc, trên Tuyết Phong Sơn.

Độc Cô Thanh Tùng trở mặt :

- Thần Bí Cốc? Tôi chưa từng nghe nói đến địa danh đó.

Lão nhân đưa tay chỉ :

- Theo hướng nam mà đi, cách đây độ năm mươi dặm, là đến nơi còn vào lọt Thần Bí Cốc hay không, đó là do tài nghệ của người.

Độc Cô Thanh Tùng vòng tay vái dài :

- Đa tạ tiền bối! Tôi xin cáo biệt...

Bỗng, chàng nghe một tràng cười cuồng dại, ghê rợn vang lên, chặn câu nói của chàng.

Chàng không kịp ngẩng đầu lên nhìn lão nhân, chỗ chàng đứng tụt xuống thành chàng đập vào khoảng không, dù chàng có phản ứng nhanh chóng cách nào, cũng không tung mình lên được đành rơi xuống bên dưới.

Thì ra chỗ chàng đứng là một miệng hầm, bên trên lót ván, ván lại tiếp với nền, gia dĩ chàng không lưu ý, bận tâm thuyết phục lão nhân chỉ hướng Huyết Ảnh Cung, nên khi mảnh ván bị cơ quan chuyển dịch, chàng phải sa hố liền.

Bên dưới tối om, ngửa bàn tay không thấy ngón, thì chàng còn quan sát gì được? Hơn nữa, đã rơi xuống rất nhanh, chàng chưa rõ bên dưới tột cùng có những gì, bận lo nghĩ về điều đó dĩ nhiên không dám chủ ý quan sát kỹ chung quanh.

Một điều rất rõ rệt là chàng biết mình mắc kế lão già.

Chàng rơi xuống nhanh vô cùng, thế mà qua một lúc lâu, vẫn chưa tới đáy, chàng tự hỏi cái hố này sẽ còn ăn xuống bao nhiêu sâu nữa, và bên dưới có những gì chờ đợi chàng?

Đang rơi vùn vụt, chàng thở dài nghĩ thế nào cũng không thoát chết dù rơi đụng đáy mà không tan xác, cũng không biết làm sao trở lên, bất quá sống lây lất trong một đôi ngày đến lúc đói lả, khát lả, mà chết.

Chàng thăm than :

- Thù sâu chưa trả ta lại phải bỏ xác ở chốn này sao?

Một tiếng động không rõ từ đâu phát ra, vang dội như sấm. Độc Cô Thanh Tùng giật mình, toàn thân như chạm phải luồng điện lạnh, thần trí hôn mê liền, qua mấy phút giây mới tỉnh lại, chàng nghe xương cốt như vỡ vụn ra, gân thịt như bị dãn nát đau đớn vô cùng.

Cắn răng cố nhẫn chịu cơn đau quặn lên từng chập, chàng giữ thần trí tỉnh táo, nhận xét tình hình.

Chàng biết mình rơi xuống một cái đầm mà nước lạnh như giá băng, đại khái là thế, chứ quanh chàng, một màu đen tối dày đặc bao phủ, dù chàng tinh luyện nhãn lực đến đâu, trong nhất thời cũng không làm sao trông rõ từng sự việc.

Mãi một lúc sau, khi mắt đã quen với bóng tối rồi, chàng nhận ra là mặt đầm vì lạnh quá đông lại thành băng. Còn như sâu dày bao nhiêu thì chàng không rõ. Chàng bị rơi trên lớp băng giá đó, nên bị chấn động cùng cực, may mà chàng luyện được thân thể cứng rắn, nếu một kẻ phàm phu nào bị rơi như thế tất không tránh được thịt nát xương tan.

Giá băng làm tê cóng con người chàng một lúc, chàng vận hành cương khí truyền hơi ấm khắp toàn thân, dần dần chàng cựa cạy đôi tay được, song vẫn còn run run.

Bỗng, một tràng cười cuồng dại như lần trước, lại vang lên, từ trên cao vọng xuống.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, toan mắng vói lên mấy tiếng song chàng không mở miệng được, giá lạnh đã đóng cứng đôi môi của chàng.

Tràng cười bên trên ngưng bật, một giọng nói cao ngạo tiếp theo liền :

- Độc Cô Thanh Tùng! Bây giờ ngươi đã nhận ra số phận mình như thế nào rồi chứ? Một tên cuồng đồ như ngươi, thoát sao khỏi tay ta? Bốn Tiên Sư không ra tay thì thôi, chứ đã chịu khó rồi dù mười người cũng không thể thoát nổi.

Nghe tiếng xưng hô Tiên Sư, Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến bọn Hắc Y Tôn Giả, chúng nghe tiếng địch ngân trong không gian, đề cập đến tiên sư nào đó của chúng. Giờ đây, lão nhân này xưng mình là Tiên Sư, nếu không là Tiên Sư của bọn Hắc Y Tôn Giả, thì còn là của ai nữa.

Hẳn nhiên, lão nhân phải là người trong Huyết Ảnh Cung rồi.

Độc Cô Thanh Tùng lo ngại vô cùng, biết gặp phải một tay đại kinh địch, càng lo ngại hơn nữa, là chàng đang bị kẹt trong mưu độc của tay đại kinh địch đó. Chàng cảm chắc cái chết trong tay, bởi bọn người trong Huyết Ảnh Cung sẽ không bao giờ buông tha chàng.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên, lòng hố ăn thông rất sâu xuống đất, miệng hố cao vọt vọt không biết bao nhiêu trăm trượng, chàng không thể trông thấy lão nhân từ nơi nào thốt vọng xuống, nhưng nghe như lão ở quanh quần đầu đây, rất gần, tiếng nói của lão nhân ra vang rền, rõ rệt, đập vào tai chàng chan chát.

Lão nhân tự xưng là Tiên Sư, tiếp nói:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta đã bảo trước với ngươi, ngươi hiện bị ám tinh chiếu mạng đại họa lâm thân, mà ngươi có chịu nghe cho đâu. Trong vòng một tuần nhật, ngươi phải chết, như lời ta tiên đoán. Đáng lý ra, ngươi phải chết nơi tay bọn Hắc Y Tôn Giả rồi, song ta ngăn chúng hạ độc thủ, nhờ vậy mà ngươi sống sót đến giờ.

Lão nhân dừng lại một chút, đoạn hỏi:

- Ngươi có biết tại sao ta ngăn chúng không?

Hỏi để mà hỏi, hỏi không cần nghe chàng đáp, lão cười ha hả, tiếp nói:

- Nếu ngươi muốn sống, hãy tuân theo ta một điều.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận bùng bùng nếu lúc đó đôi bên đối diện với nhau, chàng nhất định phải sửa trị lão già thâm độ ngay. Chàng hừ lạnh, không thốt một tiếng nào.

Lão già lại cười ha hả:

- Tuân theo ta một điều, ta sẽ rộng dung một lối thoát cho ngươi. Một điều rất dễ, ngươi thừa sức làm.

Lão trầm giọng :

- Ngươi hãy đem cách thức luyện tập Thần Phong Chưởng nói cho ta biết, rồi ngươi sẽ được ra đi thông thả.

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Ngươi đừng nuôi mộng, vô ích. Ta cam chết tại đây, ta không cần đánh đổi mạng sống với bất cứ một điều kiện nào kể cả sự van xin ngươi.

Huyết Ảnh Cung Tiên đứ vẫn giữ giọng cười đắc chí:

- Ta biết hiện tại ngươi đang căm hận ta vô cùng, nhưng dần dần ngươi sẽ lắng dịu tâm tư, ngươi sẽ sáng suốt hơn, rồi ngươi sẽ chấp thuận.

Độc Cô Thanh Tùng bủi môi không đáp.

Vừa lúc đó, một đạo hào quang từ bên trên rơi xuống, nhờ ánh sáng đó, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra mặt đầm rộng độ ba mươi trượng tròn, chung quanh là vách đá đứng thẳng, lại trơn bóng như mài.

Chàng lắc đầu than thầm :

“Mình lọt vào tử địa hần rồi. Dù cho là bậc thần tiên cũng không phương cứu thoát mình khỏi nơi này.”

Có lẽ mặt đầm đông lại không đồng đều, chỗ dầy, chỗ mỏng hay sao, chàng loay hoay thế nào chàng lại di chuyển đến chỗ khác, mặt đầm vỡ ra, chàng lọt luôn xuống nước.

Nước lạnh làm chàng cóng người lên, tuy nhiên chàng cũng cố gắng quờ quạng đôi tay, chỉ trì cho thân mình không chìm lịm. Chàng nhoi nhoi như một con mèo sợ ướt bị kẻ ác tâm quăng xuống sâu, trông vừa thương hại vừa buồn cười quá.

Đong, phải là kẻ có ác ý mới cười được trước thảm cảnh của chàng. Lão nhân bật cười hô hố, tiếp nối :

- Độc Cô Thanh Tùng. Hãy ý thức hiện ảnh của ngươi đi. Ngươi thấy đó, dù ngươi mọc cánh cũng không lối bay thoát nổi. Ngươi biết không, cái đầm này, tên là Minh Đầm, nội cái tên đó cũng đủ phát họa bao nhiêu rùng rợn rồi, trừ ra ngươi không

sợ chết. Từ xưa đến nay, chưa có một nhân vật nào rơi xuống đó lại có thể trở về thế gian được? Dĩ nhiên người không thể được đặt ra ngoài thông lệ đó.

Một ý niệm thoáng hiện trong tâm não, Độc Cô Thanh Tùng quyết định thái độ ứng phó với tình hình. Chàng trầm nghĩ:

- Dù có chết, ta vẫn chịu, chứ chẳng bao giờ truyền Đại Đế Thần Phong Chưởng cho người mà cầu sống. Đừng vọng tưởng.

Bỗng một tiếng “chách” vang lên nơi vách, ngang chàng. Cùng một lúc, ánh sáng bên trên rọi xuống.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn qua, theo ánh sáng, thấy một sợi dây thật dài, thông từ miệng hố, đầu dưới sợi dây chạm vào vách nên bật kêu như thế.

Chàng chưa biết dụng ý của đối phương như thế nào khi buông thông dây xuống, liền theo đó, Tiên Sư Huyết Ảnh Cung lên tiếng:

- Tiểu tử! Nếu người muốn sống, hãy nhoài người tới, nắm chặt đầu dây đi, ta sẽ kéo người lên.

Dù ngu dại đến đâu, Độc Cô Thanh Tùng cũng phải biết đó là một âm mưu hiểm độc của lão, âm mưu đó quá rõ rệt, bởi vận chuyển cơ quan cho chàng rơi xuống đây, cốt dọa tinh thần cho chàng nao núng, nếu chàng sợ chết thì phải chấp thuận điều kiện của lão. Song chàng kiên quyết, không chịu tuân lời, cam tâm chết lạnh tại Minh Đàm nhất định không chịu tiết lộ bí quyết Thần Phong Chưởng.

Thấy chàng không nhượng bộ vả lại sợ để chàng ở lâu tại Minh Đàm, chàng phải chết, thì lão làm sao bức bách chàng truyền cho tuyệt học Thần Phong Đại Đế? Lão phải tìm cách khác hăm dọa chàng, và dẫn dụ chàng như vậy, lão không thể để cho chàng chết.

Dụng hướng cầu mưu lão bắt buộc phải cứu chàng tạm thời, cho chàng sống thêm một đôi ngày, may ra lão còn khai thác được những gì hữu ích, do đó lão mới thông dây xuống cho chàng nắm để kéo chàng lên, giam giữ một nơi khác.

Độc Cô Thanh Tùng biết vậy lắm, chàng chẳng hề tin tưởng là kéo chàng lên để phóng thích chàng.

Biết rõ dụng ý của lão nhân, Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Vô ích ! Ta sẽ nhất định rồi. Rút sợi dây của người đi, ta chẳng bao giờ để mắc mưu người nữa đâu.

Chàng quay mặt qua hướng khác, không buồn nhìn đến sợi dây nữa. Dù chàng đối đáp, chàng làm gì đi nữa đôi tay vẫn vổ vào mặt nước, giữ cho khỏi chìm.

Cái khổ nhất là dầm mình trong nước giá lạnh, lỗ hổng của giá băng lại không lớn, chàng không thể lội tới lui cho đỡ cóng, cũng không trèo lên lớp băng, vì dù sao chất băng khối vẫn lạnh hơn nước nhiều, tuy dầm nước có khó chịu thật đấy, nhưng cũng còn đỡ lạnh hơn. Có sợ là sợ phải dầm mình trong thời gian quá lâu mà thôi.

Tiên sư Huyết Ảnh Cung bật cười ha ha :

- Người không thích sống nữa à? Không chụp lấy cơ hội sống, thì phải chết. Độc Cô Thanh Tùng ơi, dù người là mình đồng da sắt, người cũng không thể dầm mình trong Minh Đầm quá ba khắc thời gian.

Độc Cô Thanh Tùng đã có chủ trương, thà chết chứ quyết không để mắc kế lão nhân, chàng còn thêm nghe chỉ lời dẫn dụ, hăm dọa của lão.

Chàng đập mạnh tay vào mặt đầm, cho nước kêu lên ùng ùng càng lớn càng hay, để lấn át tiếng nói của lão.

Đã không sợ chết, thì còn sợ chi khác hơn? Cho nên, chàng thấy mình bình tĩnh trở lại, và cái bình tĩnh cái kiên quyết ấy đã giúp chàng không còn nghe cái lạnh thấm thía lúc đầu.

Tuy nhiên sức người có hạn, sự chủ lý chỉ giúp chàng chịu đựng một lúc khá lâu, sau cùng toàn thân như cóng lại, đôi tay cử động yếu ớt dần, người chàng do đấy từ từ chìm xuống...

Thoạt tiên, chàng còn nhô người đến ngực, đến vú, sau cùng chỉ còn từ cổ đến đầu là ló trên mặt nước, tâm trí bắt đầu mù mờ...

Chàng than thầm :

- Xong ! Thế là xong !

Đạo hào quang từ bên trên lại rơi xuống, Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt nhìn lên ...

Tiên Sư Huyết Ảnh Cung hét to :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Thật sự ngươi quyết chết à? Ta không ngờ ngươi quật cường bướng bỉnh đến thế. Ngươi chết ai lo giải cứu cho song thân ngươi? Ngươi đành bỏ mặc cho song thân ngươi trong cảnh khổ à? Còn các vị thúc bá ngươi nữa chi? Hãy nghĩ kỹ lại đi !

Song thân! Thúc bá! Mỗi lời nói của lão nhân là một mũi tên bắn vào tim chàng... Cái lạnh không còn làm cho chàng run người lên nữa, những câu nói của lão nhân làm chàng dùn mình, tâm thần đột nhiên bừng tỉnh, chàng gom tàn lực kêu lên:

- Ta không thể chết, ta chưa thể chết.

Chàng cố vùng vẫy trong làn nước lạnh, như vùng vẫy giữa đôi tay tử thần. Trước đó, chàng quyết chết bao nhiêu, thì bây giờ chàng lại quyết sống bấy nhiêu.

Giòng lệ xúc động do ý niệm thâm tình vừa khiêu động, chứng tỏ ở chàng một ý chí quyết sống mãnh liệt, chàng phải đánh đổi bất cứ sự việc gì trên đời mà chàng tha thiết nhất, để lấy cái sống rất cần. Không phải cho chàng mà cho song thân, cho thúc bá chàng.

Nếu có chết, thà rằng chết trong một cuộc chiến đấu với kẻ thù, chàng kém tài hơn kẻ thù mà không trả được thù, chàng vui mà chết, chứ cái chết như vậy thì còn gì vô lý bằng? Còn gì ức bằng?

Chàng khóc, nhớ đến cha mẹ, nhớ đến thúc bá mà khóc cũng vì anh hùng mạt lộ. Dành rằng quyết sống, nhưng làm sao? Chàng phải làm sao?

Minh Đầm ở dưới lòng đất sâu, có thể bảo đó là một vũng nước của giếng Ủ Nại Hà nơi địa phủ, có lối ăn thông với thế gian chăng?

Dù cho có lối thông đi nữa, chàng làm sao tìm thấy trong một thời gian ngắn để khỏi chết vì cóng lạnh?

Chàng than thầm :

- Tại sao mạng số của ta gặp toàn những điều bất hạnh? Trên đời còn ai khổ hơn ta? Muốn chết, không thể chết, muốn sống, khó sống yên, lại sống xa cha mẹ, sống một kiếp sống lạnh lùng trơ trọi, không người thân, không ruột thịt, cái sống như thế, có khác nào chết?

Càng nghĩ càng đau lòng, chàng tự nguyện :

- Nếu thoát chết được, ta sẽ san bằng Huyết Ảnh Cung, tận diệt Huyết Ma Bang! Ta sẽ tàn sát chúng, nhất định không chừa một móng.

Chàng rít lên :

- Giết ! Giết hết !

Mắt long ngời sát khí như bắn ra được thành lửa. Đầu óc chàng lúc ấy không còn nghĩ gì khác hơn là giết hết bọn Huyết Ảnh Cung cũng như Huyết Ma Bang.

Trong màn đêm đen tối, ánh mắt chàng như nhìn thấy màu máu đỏ chập chờn, tanh tưởi, ngập chìm trong cảm giác trong không khí và trước ngực sau lưng...

Giọng nói của Tiên Sư Huyết Ảnh Cung đã khiến chàng quay ngay về thực cảnh :

- Độc Cô Thanh Tùng , bây giờ ngươi hết muốn chết rồi chứ? Vậy còn chờ gì mà không nắm lấy đầu dây cho ta kéo lên?

Độc Cô Thanh Tùng hiểu lắm, sợi dây đó là âm mưu đầu mối thứ hai, nếu âm mưu này bất thành, thì còn nhiều âm mưu nữa kế tiếp.

Đong chàng không cần đắn đo, miễn sao duy trì được sự sống phút giây nào hay phút giây nấy. Chàng tranh thủ từ hơi thở, biết đâu chẳng có bất ngờ đưa đến, giúp chàng cơ hội thoát thân?

Chàng cố gắng vượt lên khỏi mặt nước, nhào người trên băng giá, đến đầu sợi dây nắm chặt. Nếu chàng không có công lực tu vi thâm hậu, quyết chẳng bao giờ chàng còn đủ sức đeo mình vào sợi dây.

Đúng hơn, lúc đó chàng cử động do một tiềm lực nhiệm mầu, và chính lòng hiếu thuận của chàng tạo cho chàng cái tiềm lực dẻo dai phi thường ấy.

Vừa nắm được sợi dây đu người lên, là vượt tay tụt xuống, lại nắm, nắm dây lại tuột, bốn năm lượt như thế, mới đeo dính được đầu dây.

Bên trên, Tiên Sư Huyết Ảnh Cung thi triển một thủ pháp vừa nhanh vừa chuẩn và cũng tuyệt diệu làm sao. Lão khẽ nhúng tay cho sợi dây hơi giùn lại, và phần giùn lại vừa đủ quán nhanh qua người chàng, đường dây giùn lại mấy lần, là quanh mình chàng có mấy vòng dây quán.

Có lẽ lão ta biết chàng không còn đủ sức đeo dây nữa, nên mới sử dụng phương pháp đó, cột chàng kéo lăn như kéo một món đồ vật.

Rồi đường dây từ từ thu ngắn. Độc Cô Thanh Tùng từ từ tiến lên...

Được kéo khỏi mặt nước đầm giá lạnh. Thanh Tùng dần dần khỏe khoắn trở lại, chàng bắt đầu vận hành cương khí, đuổi hơi lạnh ra ngoài.

Nhờ sợi dây quấn giữ quanh mình, chàng không còn phải dùng sức đeo bám nữa, vả lại, chàng bằng lòng để đối phương kéo lên, tất nhiên chàng không cần phải đắn đo dè dặt chi khác.

Vì chàng thừa hiểu, chúng chưa giết chàng, trước khi chàng chịu tiết lộ bí quyết luyện tập Thần Phong Chưởng.

Do vậy, chàng yên lòng nhắm mắt vận công phục hồi sinh lực rồi hẳn hay.

Dần dần chàng đi vào cảnh giới nhập định, không còn biết gì xảy ra chung quanh nữa.

Chàng cũng quên luôn thù hận, mọi ý niệm đều xóa nhòa, thần hồn phiêu phưởng giữa không gian.

Chàng nhận định không rõ bao nhiêu lâu, rồi từ từ tỉnh lại...

Mắt chưa mở ra, tai đã nghe lão tiên sư cất tiếng oang oang như sấm, giọng vừa đe dọa vừa căm hờn:

- Ý muốn của ta, ngươi đã biết rồi, nếu ngươi không chấp thuận ta bắt buộc phải cắt đứt đường dây trả ngươi xuống Minh Đầm, để ngươi chết làm con ma bất hiếu.

Độc Cô Thanh Tùng ngẫm đưa chân khí qua các huyết mạch, thấy chân khí lưu thông như bình thường, không còn gì trở ngại nữa. Chàng nghe tâm thần ổn định, toàn thân sảng khoái như cũ.

Chắc ý là nguyên lực đã phục hồi đầy đủ, chàng mở mắt ra, tưởng đâu mình ở nơi nào khác, ngờ đâu vẫn còn bị treo lủng lẳng khá cao bên trên mặt đầm.

Tiếng nói của Tiên Sư Huyết Ảnh Cung phát ra, hình như vẫn từ trên đỉnh đầu chàng vọng xuống, cách độ mười trượng...

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, chàng nhận thấy muốn thoát thân như tìm đường lên trời. Tình hình không thay đổi gì cả. Có khác chăng là hiện tại, chàng không còn dầm mình trong nước giá lạnh mà sinh lực được phục hồi đầy đủ.

Bên trên Tiên Sư Huyết Ảnh Cung không ngừng quát thét thúc giục, cốt lúng đoạn tinh thần cho chàng phải nhượng bộ, lão tấn công tinh thần chàng bằng đủ khía cạnh, từ tình cảm cho đến hăm dọa, cố sao lung lạc được ý cương quyết của Thanh Tùng.

Sinh lực đã khôi phục, tất nhiên Thanh Tùng không còn trạng thái dờ dỗi cóng môi, mà có thể đối đáp mắng trả lão đảng hoàng. Nhưng một ý niệm chớm lên. Chàng trầm nghĩ:

- Tuyệt đối mình không nên mở miệng, vì lão có thể nghe qua giọng nói, mà đoán ra công lực mình đã phục hồi. Mình phải tỏ ra còn suy nhược lắm, như vậy có lợi hơn. Bởi, lão có muốn giở thủ đoạn gì, cũng phải chờ lúc mình sức khỏe phục hồi. Mình vừa kéo dài được thời gian trước khi đi đến quyết liệt lại còn phân tán sự cảnh giác của lão...

Thay vì đáp lời lão, chàng lại rên ú ú, rên rất khẽ như không còn đủ sức rên nổi.

Chàng rên một lúc, rồi làm ra vẻ cố gắng, phều phào cất tiếng:

- Lão ác ma ơi! Ta nhất quyết chết! Ta bằng lòng chết, người đừng mong tưởng gì hơn, không có sự gì lay chuyển được tâm ý của ta đâu.

Bên trên, một tràng cười cuồng dại vọng xuống, tiếp theo là một giọng nói đầy ngạo nghễ:

- Tiểu tử! Ta tưởng người đã chết lạnh rồi chứ! Không ngờ người lại còn sống! Bây giờ, người muốn chết, cũng không còn dễ nữa đâu. Lên khỏi Minh Đầm rồi, người chết thế nào được nữa chứ, trừ khi ta hạ thủ đoạn.

Độc Cô Thanh Tùng cố làm ra vẻ yếu ớt, chàng lại phều phào:

- Độc Cô Thanh Tùng này không may lắm mưu độc của người, chỉ còn chờ chết thôi, ta sẵn sàng nhận cái chết, người đừng mong giở trò gì toan khai thác lợi lộc nơi ta

cả. Còn như người bảo ta khó mà chết được, tại sao lại khó? Có ai cản trở được ta chết? Ta muốn chết lúc nào tùy ý, không đợi gì người hạ thủ.

Huyết Ảnh Cung Tiên sư bật cười ha hả :

- Nói nghe hay đấy ! Độc Cô Thanh Tùng ! Người dám chết chẳng ! Nếu người chết rồi, thì nhất định song thân và các thúc bá người chẳng toàn thân đây.

Độc Cô Thanh Tùng nghe nhói ở tim, suýt rú lên một tiếng hận. Chàng không thể tưởng được con người cao niên thế kia, có tiên phong đạo cốt như vậy, mà lòng dạ tàn độc vô cùng.

Tiên sư Huyết Ảnh Cung lại cười vang lên, tiếp nối :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Đừng ngoan cố nữa! Hãy đem bí quyết luyện Thân Phong chưởng truyền cho ta đi, là mọi việc sẽ đâu vào đấy cả. Người ra đi như thường, ta không quản thúc người làm gì. Nếu người kiên trì cố chấp, đừng trách ta dành mọi việc không hay cho người.

Độc Cô Thanh Tùng lại rên, lại phều phào:

- Đừng! Đừng mong! Ý ta đã quyết.

Tiên sư Huyết Ảnh Cung gằn giọng :

- Người nhất định không chấp nhận điều kiện của ta?

Chàng đáp nhẹ :

- Chẳng khi nào ta chấp nhận ! Độc Cô Thanh Tùng này xưa nay không hề nói một lời, làm một việc.

Tiên sư Huyết Ảnh Cung hừ một tiếng :

- Cũng được, nhưng đừng hối tiếc nhé. Người sẽ thấy. Ta tin rằng ta có cách chế phục người.

Câu nói của Tiên sư vừa buông dứt, bầu không tịch mịch lạnh lùng.

Độc Cô Thanh Tùng bị treo lơ lửng, đảo mắt nhìn quanh, tìm một lối thoát.

Bốn bên là vách đá, đứng sừng sững, trơn bóng, chàng phỏng đoán chiều cao ít lắm cũng trên vài mươi trượng. Cao bao nhiêu, chàng không ngại, chàng chỉ ngại là mặt vách trơn bóng, không chỗ bám víu để leo trèo. Dù cho ai có giỏi thuật Bích Hồ Du Tường cũng đành khoanh tay.

Hơn thế nữa, miệng hố bên trên lại bị Tiên Sư Huyết Ảnh Cung lấp kín, nắp đây chỉ xoi thủng mấy lỗ nhỏ, đủ cho không khí truyền vào.

Cũng nhờ có mấy lỗ hổng đó, ánh dương quang xuyên qua, mờ mờ lòng hố.

Nhận thấy không thể có một sanh lộ. Như vậy, chàng thoát đi bằng cách nào?

Chàng có cái cảm tưởng là mình bị giam giữa tòa thạch lao, được tạc ngay vào trong núi, không dựng ghép bằng từng tảng đá, chung quanh liền núi, chỉ có mỗi một lối thông ở trên cao, nhưng lại bị lấp mất rồi. Và biết đâu, bên ngoài nắp đây, lại chẳng có cơ quan?

Dù bình tĩnh cách nào, chàng cũng phải kêu khổ.

Đang lúc chàng thất vọng, đôi cánh tay lại phát lên đau nhức, như muôn ngàn mũi kim châm chích liên hồi.

Cảm giác đầu tiên là một cái gì nhọn đâm mạnh vào da thịt chàng, rồi kể đó, sự nhức nhối rần rần nổi lên, từ tay này lan tràn sang tay khác.

Chàng đã sáng suốt trở lại như thường, biết đó là một hiện tượng quái dị, phát xuất từ bên ngoài xâm phạm vào cơ thể chàng, chứ công lực đã bình phục rồi, sự đau đớn khi rơi xuống mặt hồ giá băng không còn nữa, ảnh hưởng của sự va chạm chấm dứt, làm gì hai cánh tay lại nhức nhối?

Chàng đã quen với bóng tối, tuy không nhìn rõ vật gì xa, chàng vẫn thấy được những vật gần. Chàng mở to mắt nhìn vào cánh tay, chỗ nhức nhối trước hết, nhận ra một con kiến độc, to bằng hạt đậu, đang gân mình cắn vào tay chàng.

Chàng lại nhìn đến sợi dây thấy hàng trăm, hàng ngàn con kiến khác, theo đường dây từ trên bò xuống, rất nhanh.

Những con kiến đi đầu, đã chuyển qua mình chàng. Chàng vùng mình, chàng lắc mạnh mong rải văng được con nào hay con ấy.

Khổ một nỗi là đôi tay bị quán chặt vào người, không còn cử động gì được nữa.

Vùng, lắc mình, chỉ là một cử động tuyệt vọng của con người không can tâm chịu chết, dĩ nhiên là vô ích, dù có một vài con kiến rơi xuống, nhưng hàng chục con khác đã chuyển qua liền, càng lúc càng nhiều.

Nói cho đúng, nếu chàng sử dụng được đôi tay, vị tất chàng phải sạch hết kiến độc? Kiến nhiều quá, trong thoáng mắt đã lúc nhúc khắp người chàng, chúng tìm chỗ hở, chui qua y phục, vào đến mình.

Chàng vừa khấn cấp, vừa tức uất, bỗng bên trên Tiên Sư Huyết Ảnh Cung thốt vọng xuống:

- Độc Cô Thanh Tùng! Có sao chưa? Người đã biết cái thú vị bị kiến cắn rồi chứ? Thôi đi! Ta khuyên người xếp cái ngoan cố vào một xó đi, truyền bí quyết Thần Phong chương cho ta, để mà sống, sống để lo cho cha mẹ người, thúc bá người.

Lão gần giọng :

- Người chịu khó sống một tí, thì còn nhiều người khác được sống theo người, tội gì phải chết cho cả lũ chết theo chứ? Hứa đi, chỉ một tiếng hứa của người thôi, ta sẽ búng tay một phát vào đường dây, bầy kiến rớt xuống đầm liền. Ta có cách thu hồi những con kiến đã chuyển sang mình người. . .

Bám vào sợi dây cần gì phải đợi đến lão nhân làm cái việc đó? Tự chàng cũng làm được, không bằng tay thì bằng cách khác.

Chàng vận công, đề khí, đập vào khoảng không, vút mình lên cho đường dây giùn lại, đoạn quật người sang một bên, đường giây bị kéo thẳng, bầy lũ kiến đang bò rơi xuống mặt đầm.

Chỉ có vậy mà chàng không nghĩ ra, khi lão nhân thốt lên, chàng mới tỉnh ngộ.

Theo cái quật mình khá mạnh đó, những con kiến bám trên người chàng cũng văng luôn, còn lại một vài con, chàng chỉ lắc người thêm mấy lần nữa, là thoát nạn.

Chàng cười thầm :

- Lão ác ma uống dụng tâm cơ ! Ta chờ xem người giỏi trò gì nữa. Ai bảo người thức tỉnh ta? Hừ! Có gian mà không đủ ngoan, nhiều lúc cũng không làm gì ai nổi.

Chàng khoái vì thoát nạn kiến, lão nhân lại tức uất vì mưu cơ thất bại, lão hét:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Khoan đặc chí vội. Ta còn khối thủ đoạn thừa công hiệu bức bách người tiết lộ Thần Phong chương pháp cho ta.

Luồng sáng vàng lại từ bên trên chiếu xuống. Độc Cô Thanh Tùng vội gằm đầu, nghẹo cổ, co rúm mình lại, tỏ vẻ bực nhược vô cùng.

Tiên Sư Huyết Ảnh Cung cười lạnh, tắt ánh sáng liền.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

- Lão lại sắp sửa làm gì nữa đây ! Chờ xem !

Đột nhiên, một vệt sáng trắng từ bên trên chiếu xuống, ngay trên người chàng. Chàng lấy làm lạ, ngẩng mặt nhìn theo vệt sáng trắng nó phát xuất từ một khe hở cạnh miệng hố.

Thì ra, khe hở đó là đường đá nứt, dài hơn trượng, ngang độ hai tấc, vằng thái dương di chuyển đến lúc nhằm chiều nghiêng của khe hở ánh sáng không bị mép đá nứt ngăn trở lọt vào, Độc Cô Thanh Tùng lại bị treo ngay chiều hướng đó, nên hứng trọn vệt sáng.

Phải đợi đến lúc thái dương di chuyển nhằm chiều, ánh sáng mới lọt vào, và chỉ lọt vào một giây ngắn thôi, vệt sáng tắt ngấm khi thái dương dịch khỏi chiều.

Cho nên, đã rơi vào hố từ lâu rồi, mà mãi đến lúc này Độc Cô Thanh Tùng mới phát giác ra điều đó.

Nhưng sự phát giác ra điều đó cũng không đem lại một hy vọng nào cho chàng. Dành rằng nơi đây chưa hẳn biệt lập với thế gian, bởi ánh dương quang vẫn còn rọi đến chưa biệt lập là còn lối thoát, song hiện tại lối thông dụng nhất là miệng hố, thì lại bị lão nhân ngăn chặn lại rồi, không thể theo lối ấy mà ra. Còn khe nứt kia, chiều ngang rất hẹp làm sao chàng chui lọt được.

Vả lại điều trở ngại hơn hết là đường dây quấn quanh người chàng. Muốn thoát đi, ít ra cũng phải giải tỏa đường dây, chàng làm sao tự mình giải tỏa nổi?

Chàng toan tính chàng phát họa đủ mọi hình thức thực hiện được những phương pháp thoát đi, chẳng thấy một phương pháp nào ổn cả. Đang miên man với bao nhiêu lo nghĩ, chàng lại nghe Tiên Sư Huyết Ảnh Cung cất cao giọng:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ta đã năm phen bảy lượt phân tách lợi hại cho người hiểu rồi, ta tưởng ngươi không dại đột đến độ không thấy rõ con đường tiến thoái. Vậy hãy quyết định đi. Đừng tiếc rẻ một sở đắc mà suốt đời phải ôm hận. Người đánh giá Đại Đế Thần Phong Chưởng cao hơn mạng sống của một số người chăng? Nên nhớ là ta chờ đã lâu rồi.

Độc Cô Thanh Tùng không đáp.

Chờ một lúc, không nghe chàng lên tiếng, Tiên Sư Huyết Ảnh Cung gần giọng:

- Người muốn làm con người bất hiếu, tùy người. Ta không làm sao thức tỉnh người được. Người xem đây.

Nơi khe hở một bóng người hiện ra. Nói là một bóng người không đúng lắm bởi đường đá nứt chỉ rộng độ hai tấc, làm sao nhìn thấy trọn vẹn một thân hình?

Một gương mặt hiện lồ lộ ngay khe hở, Độc Cô Thanh Tùng thoáng nhìn qua cũng nhận ra để dành gương mặt đó.

Chàng suýt kêu trời một tiếng to.

Chính là gương mặt của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, thân phụ chàng. Dầu choáng váng, mắt hoa lên, khí huyết trong người chàng như đảo ngược.

Cơ chấn động lắng xuống thì niềm đau đớn kế tiếp dâng lên, chàng cố gượng lắm mới ngăn được dòng lệ cuộn trào, lệ bị thương mà cũng là lệ uất hờn, nhìn lên khe hở, lòng đứt từng đoạn.

Chàng hiểu lắm, đối phương dùng đòn tâm lý, cố kích động tinh thần chàng, nếu chàng tỏ lộ cảm xúc là mắc kế lão già gian hoạt.

Nghĩ vậy, chàng lặng thinh, mắt quay nhìn về hướng khác.

Trong khi đó, giọng nói của Tiên sư Huyết Ảnh Cung lại vang lên, đầy đắc chí:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người đã nhận ra ai đấy chưa?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Lão gian ma! Người định làm gì.

Tiên sư cười cuồng dại:

- Làm gì? Ta làm mọi cách để đối phó với cái ngoan cố của người, chứ còn làm gì nữa? Người cứ cố chấp mãi đi. Tánh mạng gia gia người, ta đã nắm trong tay, ta cao hứng lúc nào, là lão phải ra ma lúc ấy, người thừa hiểu điều đó chứ?

Độc Cô Thanh Tùng giận run người, chàng quên đi sự dè dặt, hét to:

- Người dám?

Tiếng hét chứng tỏ chàng đã phục hồi công lực, bao nhiêu cố gắng trang sức một vẻ bạc nhược tiêu tan, chỉ vì không dần được cơn phẫn uất dâng tràn.

Tiên Sư Huyết Ảnh Cung bật cười ha ha :

- Tại sao ta không dám? Ai ngăn trở được sự cao hứng của ta?

Lão trầm giọng tiếp :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Nếu còn từ chối truyền Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp cho ta, ngươi sẽ hối hận lớn. Nói đi, ngươi hãy nói là ngươi từ chối, tức khắc ngươi sẽ thấy những gì phải đến.

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng răng ken két.

Chàng thừa hiểu lão già ác ma, nói là làm. Giết một mạng người đối với lão có nghĩa gì mà lão phải đắn đo? Đừng nói là chỉ một mình Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong, nếu cần, lão cũng dám hạ sát Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ và bọn Huyết Bút Tú Tài, Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách như thường.

Vậy, chàng phải xử trí cách nào? Chàng do dự, chàng đắn đo, sau cùng chàng rơi lệ đau thương, tức uất đập dồn đè nặng lên tâm tư, chàng khóc. Nhưng, khóc làm gì chứ. Khóc có cứu vãn tình hình đâu? Chàng phải quyết định, nếu chậm trễ, rất có thể lão gian ma hạ thủ đấy.

Chàng thu lệ, than dài :

- Cao xanh bắt công đến thế sao? Đã sanh ra Độc Cô Thanh Tùng này, lại bày chi lắm cảnh, hí lộng tôi đủ điều? Dù sao đi nữa, tôi cũng không thể nhìn tận mắt gia gia bị người hành hạ. Nhưng, cứu sống gia gia tôi rồi, nhân loại từ đây sẽ điều đứng đến đâu. Nếu Thần Phong Chưởng của Đại Đế được tôi truyền cho lão gian ma? Kiếp vận máu đỏ xương rơi trong vũ lâm, dù muốn dù không, tôi phải gánh chịu trách nhiệm. Tôi là kẻ có tội nặng nề.

Chàng nắm chặt hay tay, mắt long lên đỏ ngầu, đầu óc bấn loạn, chưa biết phải dứt khoát thái độ như thế nào.

Lâu lắm chàng mới thốt lên mấy tiếng:

- Dành vậy chứ biết sao?

Bỗng tai chàng nghe giọng nói theo lối truyền âm nhập mật, tuy thoảng như cánh chuồn bay, song hết sức rõ ràng, chứng tỏ người phát ra có công lực cao thâm khôn lường:

- Không được đâu, hài tử! Ta rất hiểu lòng dạ ngươi, ta rất thông cảm hoàn cảnh ngươi, dù ai ở vào địa vị ngươi cũng phải chọn giải pháp đó. Song, ta khuyên ngươi đừng đổi ý. Đã chủ trương làm sao, nên giữ y làm vậy. Chỉ vì...

Còn một đoạn chót, có lẽ người phát thoại bỏ lửng, nên chàng không còn nghe gì được nữa. Mà đoạn đó lại là đoạn quan hệ nhất, tại sao lại bỏ lửng? Người phát thoại có gặp điều trở ngại chăng?

Chàng vận công lực, dùng lối phát âm đó, hấp tấp hỏi:

- Ai nói vậy? Đur tổ phải không? Đur tổ muốn nói sao? Chỉ vì lẽ gì? Đur tổ ơi! Nói mau đi! Gia gia tôi sắp khổ đến nơi rồi. Chậm một phút giây là người khó toàn sanh mạng.

Giọng nói trước lại tiếp tục:

- Hài tử! Ngươi cứ kiên trì ý chí đừng để tinh thần dao động. Rồi ngươi sẽ biết tại sao ngươi cần giữ vững lập trường.

Độc Cô Thanh Tùng nóng nảy:

- Không! Không! Tôi muốn biết ngay bây giờ! Đur tổ ơi! Đêm rồi, tôi vâng lời sư tổ, không cứu gia gia tôi, chứ hiện tại tôi không còn nhẫn nại được nữa. Chúng có vẻ quả quyết lắm đó, rất có thể chúng xuống tay bất cứ lúc nào, như vậy còn gì gia gia tôi? đành là tôi phải nhượng bộ chúng! Tôi phải truyền bí quyết luyện Đại Đế Thần Phong Chưởng cho chúng rồi.

Giọng nói đáp lại:

- Hài tử! Người hành động như thế là sai! Người tưởng sau khi truyền bí quyết cho chúng rồi, chúng sẽ thả cho ngươi đi chăng? Chẳng những ngươi không được phóng thích, mà song thân ngươi và các vị thúc bá kia, vẫn bị chúng quản thúc như thường?

Độc Cô Thanh Tùng liều lĩnh:

- Mặc chúng muốn làm sao thì làm, miễn là trong thời khắc này, chúng đừng gia hại đến phụ thân tôi là được rồi.

Tôi sẵn sàng làm vật hy sinh, đánh đổi an toàn cho phụ thân tôi, dù chỉ an toàn trong thời gian ngắn.

Người phát thoại tặc lưỡi :

- Người không ngại phải hối tiếc sau này?

Độc Cô Thanh Tùng quả quyết :

- Hiện tình không cho phép tôi nghĩ gì xa hơn.

Người đó gần giọng :

- Người không thể chờ đợi một thời gian nữa?

Chàng rít lên:

- Chờ đến bao giờ? Không thể được, sư tổ ạ! Tôi hoàn toàn mất sức chịu đựng. Tôi không còn làm gì khác hơn nữa.

Bỗng chàng nảy ra một niềm tin. Lam Y lão tổ có võ công siêu thường như vậy, rất có thể người đang tìm cách cứu cha mẹ mình, vì thế mà người khuyên chàng kiên nhẫn.

Chàng bỗng đổi ý kiến :

- Sư tổ ơi! Sư tổ! Tôi nghĩ ra rồi! Hoặc giả sư tổ có cách cứu song thân tôi.

Lam Y lão tổ, người đó đúng là Lam Y lão tổ, buột miệng thở dài:

- Hài tử! Ta không đủ sức cứu nổi các người ấy đâu? Hiện tại, quanh mình họ có tám vị Hắc Y Tôn Giả canh giữ, nếu ta xuất hiện, ta có thể đối địch với Tiên sư Huyết Ảnh Cung, chứ cứu họ thì một mình ta, ta không làm gì được trước số đông lợi hại. Người có biết lão quái vật đó là ai không?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không! Tôi là kẻ hậu sanh, biết sao được những người cao niên!

Lam Y lão tổ tiết lộ:

- Lão quái đó chính là Từ Diện Diêm Quân, năm mươi năm trước đây, từng gây sóng gió trên giang hồ một lúc. Gặp lão, bất cứ nhân vật nào cũng táng đờm tiêu hồn.

Độc Cô Thanh Tùng gần giọng :

- Từ Diện Diêm Quân? Thảo nào mà gương mặt lão chẳng hiền từ như vị phật sống, nhưng tâm địa ác độc vô tưởng. Sư tổ! Bây giờ tôi phải làm sao?

Lam Y lão tổ nói nhanh :

- Nhẫn nại! Cố nhẫn nại.

Độc Cô Thanh Tùng kêu khổ :

- Nhấn nại để lấy mất nhìn Gia Gia tôi bị chúng hành hạ?

Lam Y lão tổ trấn an chàng:

- Ít ra, người cũng chờ ta một tý. Ta sẽ khai chiến với chúng, biết đâu nhờ may mắn, ta cứu thoát được các người kia? Nhưng người bình tĩnh, nghe ta nói đây.

Độc Cô Thanh Tùng run sợ :

- Lành hay dữ hử sư tổ?

Lão tổ trầm giọng :

- Phụ thân người đã chết rồi. Người mà người vừa trông thấy qua khe hở chỉ là một xác chết.

Độc Cô Thanh Tùng như bị sét đánh ngang đầu, chàng rú lên một tiếng, lệ thấm trào ra, hòa lẫn máu đỏ.

Thì ra, chàng không nhìn lầm. Cái xác treo lưng lửng nơi khu rừng trước đó, chính là cái xác của Gia Gia chàng.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong đã chết rồi, chàng cố làm cách gì nữa, cũng không cứu sống lại được.

Chàng cảm hờn Lam Y sư tổ đã ngăn trở chàng tại khách sạn, nếu không có sư tổ, chàng đã đoạt hồi Gia Gia chàng rồi, bọn Huyết Ảnh Cung còn đâu có dịp hạ thủ đoạn?

Chàng rít lên :

- Sư tổ hại tôi! Sư tổ hại tôi!

Chàng gào to, chàng khóc lớn. Tiếng gào, tiếng khóc vang âm lên lồng lộng trong hố thẳm.

Bên trên, Tiên sư Huyết Ảnh Cung cười ha hả, giọng cười lấn áp cả tiếng gào, tiếng khóc của chàng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người khóc ! Khóc làm chi. Lúc này có bi thảm cách mấy cũng vô ích. Chỉ cần một quyết định của người là mọi việc đâu vào đấy. Nếu người xem bí quyết Đại Đế Thần Phong Chưởng, trọng hơn tánh mạng phụ thân người, thì tùy vậy.

Người ta có thể tạc núi, phá rừng, chứ không ai lay chuyển nổi lòng của một tên bất hiếu.

Độc Cô Thanh Tùng đang phẫn hận đến cực điểm, nghe câu nói đó có khác nào lửa cao ngọn được chế thêm dầu. Chàng quát to như sấm :

- Từ Diện Diêm Quân ! Ngươi là một kẻ tàn độc vào bậc nhất trên đời.

Nếu ta còn một hơi thở, ta nhất định rút gân lột da ngươi, ngươi còn mong gạt gẫm ai nữa chứ?

Từ Diện Diêm Quân thoảng giật mình, không rõ tại sao một tiểu tử như chàng lại biết được danh hiệu của lão. Song lão không cần tìm hiểu những gì ngoài mục tiêu hiện tại, lão cao giọng:

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi không chấp thuận?

Từ Diện Diêm Quân có biết đâu Độc Cô Thanh Tùng nhờ Lam Y lão tổ mách là Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong đã chết rồi? Cho nên lá bài hiệu đạo của lão không còn hiệu lực nữa.

Đã nói là phải làm, nên sau khi buông đứt câu, Từ Diện Diêm Quân buông xác của Thánh Kiếm Vũ Sĩ qua khe hở cho rơi xuống đầm.

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy rõ ràng. Vội hét lên một tiếng, vận công lực vung mạnh hai tay ra đường dây quần quanh mình đứt đoạn. Vừa lúc đó xác chết rơi nhanh quá, đã xuống khỏi chàng. Chàng lao mình theo liền, định chụp lấy, nhưng chậm một giây. Xác chết rơi ùm xuống mặt đầm, chỗ nước không đông đặc.

Chàng cũng theo cùng một chỗ với xác chết, có lẽ chàng đã vớ được xác chết, ôm vào mình nên đôi tay vướng bận, chỉ có đôi chân chồi chồi đạp nước cố giữ cho đừng chìm.

Từ Diện Diêm Quân không thể ngờ chàng dám liều lĩnh như thế. Lão sợ chàng phải chết trong đầm lạnh, không kịp truyền bí quyết luyện Đại Đế Thần Phong chưởng cho lão nên lão thông dây tạm cứu chàng, để chàng sống đến khi nào lão toại nguyện thì thôi.

Lão đã mong sử dụng tâm cơ, chưa khai thác được gì thì Độc Cô Thanh Tùng lại buông mình xuống nước, theo xác chết của cha, thành bao nhiêu công trình đành phí bỏ, lão thất vọng ra mặt, song còn biết làm sao được nữa.

Lão hiểu lắm, nếu lão có cố tình dùng bao nhiêu mưu mẹo nữa vị tất Độc Cô Thanh Tùng nhượng bộ, thỏa mãn điều kiện của lão.

Lão đứng trên miệng hố nhìn xuống, mắng bâng quơ mấy tiếng cho đỡ tức, đoạn cất tiếng gọi Hắc Y Tôn Gia:

- Các người tạm thời đem bọn chúng về căn cứ giam lại đó như cũ, chờ ta định đoạt số phận chúng.

Rồi, lão gằn giọng:

- Hắc chết là đáng tội! Hắc chết mình có lợi hơn? Vậy cũng nhẹ lo phần nào cho mình.

Bên trên miệng hố, bọn Huyết Ảnh Cung kéo đi rồi, không gian trở lại tĩnh tịch lạnh lùng, bốn bề vắng vẻ như bãi tha ma.

Bên dưới miệng hố cũng im lặng, cũng lạnh lùng, nhưng thêm bóng tối dày đặc khiến cho khung cảnh hãi hùng hơn.

Độc Cô Thanh Tùng ôm xác cha trong tay, cố giữ thăng bằng trên mặt nước. Chàng buông một tay, đập nước tiếp với hai chân chồi, lẩm nhẩm than:

- Gia Gia! Gia Gia đã chết, thì con còn sống làm chi? Sinh tiền, con bạc phước không được gần Gia Gia, thì hậu nhục con quyết theo hầu hạ Gia Gia nơi âm cảnh cho trọn đạo làm con. Giờ thì không còn áp lực nào phân chia phụ tử ta được nữa rồi? Gia gia ơi! Chờ con theo với!

Chàng nức nở, một lúc lại tiếp:

- Gia Gia ơi! Từ lúc biết được Gia Gia ngộ nạn, lòng con đau khổ biết bao! Trước kia, thật sự con hận Gia Gia vô cùng, hận vì Gia Gia hất hủi mẹ con, hận vì Gia Gia bỏ rơi con, mặc dù mẹ là con gái của kẻ thù, song một ngày ân ái, thì nghĩa trọng ngàn đời, Gia Gia chỉ nghĩ đến hận thù, quên hết nhưn luân, mẹ đâu có tội gì phải mang hậu quả đó! Con là một kẻ vô can, con cũng chịu chung số phận của mẹ nữa sao?

Chàng lại khóc, khóc một lúc, rồi tiếp than:

- Nhưng, tất cả đều thuộc về dĩ vãng, hiện tại con không còn oán hận Gia Gia nữa, nếu cha có thắc mắc về hành vi ngày trước, xin Gia Gia biết cho con chẳng bao giờ còn nghĩ đến những việc xa xưa, Gia Gia hãy yên lòng ra đi, chờ con đến với Gia Gia.

Chàng làm như Thánh Kiếm Vũ Sĩ còn sống, chàng nhìn vào mặt ông ta, tha thiết van cầu :

- Gia Gia cười lên đi ! Cười để chứng tỏ là Gia Gia đã hiểu lòng con.

Chàng nói mãi, chàng khóc mãi, quên đi sự dè dặt rất cần trong tình trạng của mình. Muốn duy trì lâu đời với hiện trạng, chàng cần phải bảo tồn chân khí lắng đọng tâm tư, cứ khóc cứ nói như thế, chân khí bị tiêu hao dần dần phân tích tụ không còn đủ hiệu lực ngăn chặn khí lạnh xâm nhập vào cơ thể.

Một lúc sau, giọng nói của chàng bắt đầu yếu, cánh tay và đôi chân chậm chạp hơn, xác của Thánh Kiếm Vũ Sĩ nặng hơn, chàng dần dần chìm xuống.

Đến phút giây đó, chàng mới nhớ đến thực tại, nhưng nhớ đến để thỏa mãn với ý nguyện của mình. Chàng rất hả dạ được ôm người cha trong vòng tay, cùng chết với cha, hai cha con cùng chết chung một chỗ.

Chàng cười, vòng tay ghì chặt xác chết của Độc Cô Phong, hai thân hình từ từ chìm xuống. Chỉ còn chiếc đầu ngúc ngoắc bên trên mặt nước, bỗng chàng nghe giọng nói văng vẳng bên tai:

- Hài tử ! Người chịu chết à ?

Giọng nói đúng là của Lam Y lão tổ, từ nơi lỗ hổng bên trên miệng hố vọng xuống.

Độc Cô Thanh Tùng rít lên một tràng cười ghê rợn :

- Sư tổ ơi ! Tất cả đều muộn rồi ! Tôi xin cáo biệt sư tổ !

Vừa lúc đó, chàng nhớ lại đại hội Kim Đỉnh do Vạn Cực Đế Quân triệu tập tại Thanh Thành Sơn. Chàng tiếp nối :

- Các việc sắp đến tại Vọng Nguyệt Bình, trên Thanh Thành Sơn, toàn bằng sư tổ lo liệu, rất có thể sư phụ tôi là Địa Tướng cùng sẽ có mặt nơi đại hội, người sẽ

giúp sư tổ một tay trong việc đối phó với Vạn Cực Đế Quân. Tôi cam bất lực rồi sư tổ hiểu cho.

Lam Y lão tổ nảo nề đáp :

- Dành vậy chứ biết sao? Ta phải cố hết sức mình, đến đâu hay đó.

Độc Cô Thanh Tùng phều phào :

- Sư tổ ở lại, tôi đi đây.

Đầu chàng hụp xuống, mặt nước dao động một lúc rồi lặng im, không gian cũng lặng im trong hơi lạnh rợn người từ mặt hồ bốc lên.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -